

H

μεγάλη εορτή της Χριστιανοσύνης μόλις πέρασε. Χριστούγεννα εορτάσαμε, και γι' αυτό τον λόγο χαιρόμαστε. Χαιρόμαστε που ο Θεός έγινε άνθρωπος, χαιρόμαστε που μπορούμε και εμείς να ελπίζουμε, όχι απλά στην αποκατάσταση της φύσης μας αλλά στην μεταμόρφωσή της από ανθρώπινη σε κατά χάριν θεανθρώπινη.

Και όμως...πόσοι από εμάς αυτές τις ημέρες χαιρόμαστε γι' αυτόν τον λόγο; Γιατί εορτάζουμε και πανηγυρίζουμε; Γιατί λέμε ευχές ο ένας στον άλλο; Επειδή απλά οι ημέρες το απαιτούν;

Δυστυχώς, πολλές φορές, σχεδόν όλοι μας χανόμαστε μέσα στην παραζάλη του πανηγυριού και βάζουμε στην άκρη τον λόγο του πανηγυριού! Ξεχνούμε τον λόγο της εορτής και κρατάμε μόνο την εορτή.

Ιστορικά ο Χριστός γεννήθηκε μέσα στην φτωχική φάτνη της Βηθλεέμ, αλλά καθημερινά γεννιέται και μέσα στις καρδιές των ταπεινών ανθρώπων.

Η εορτή των Χριστουγέννων είναι η εορτή της Ταπείνωσης, είναι η εορτή της εκούσιας αφάνειας και της απλότητας.

Ο Χριστός εξ αρχής μας δείχνει τον δρόμο προς της τελείωση μέσα από την

ταπείνωση, μας δίνει την δυνατότητα να τον ακολουθήσουμε εφόσον αναγεννηθούμε και εμείς υπαρκτικά στην φάτνη της συγκατάβασης, της συγχωρετικότητας και της αγάπης.

Οι χριστιανοί χαίρονται και εορτάζουν πανηγυρικά τα Χριστούγεννα, όχι για τα δώρα, όχι για τα φαγητά, όχι για στολίδια και τα φωτάκια, αλλά διότι ο Θεός έγινε Άνθρωπος.

Οι χριστιανοί μπορούν και εορτάζουν Χριστούγεννα κάθε ημέρα, διότι κάθε ημέρα γεννιέται ο Χριστός στις καρδιές μας διαμέσου της μετάνοιας.

Οι χριστιανοί χαίρονται κάθε στιγμή της ζωής τους κι ας μην είναι Χριστούγεννα, χαίρονται κι ας πονούν, χαίρονται κι ας περνούν δοκιμασίες, χαίρονται κι ας διώκονται... χαίρονται διότι «Χριστός ετέχθη εκ της Παρθένου» και τα πάντα πλέον ανακαινίστηκαν.

Οι χριστιανοί δεν πρέπει να μένουν στον πόνο της γέννας, αλλά να προχωρούν στην χαρά που μια μάνα έχει όταν αντικρίζει το νεογέννητο παιδί της....χαίρονται μιας και μπορούν πλέον να θεωρούν τον ίδιο τους τον Δημιουργό, τον ίδιο τους τον Θεό ο οποίος είναι Θεάνθρωπος όχι από ανάγκη αλλά από Αγάπη!

Ο Θεάνθρωπος Χριστός υπάρχει για όλους τους ανθρώπους...γεννιέται όμως μόνο μέσα στην καρδιά των ταπεινών και των απλοϊκών, γεννιέται μέσα σε θαλάμους νοσοκομείων, εκεί που ο πόνος γίνεται αρετή. Γεννιέται μέσα σε οικογένειες, εκεί που κατασκηνώνει η αλληλοπεριχώρηση. Γεννιέται μέσα στις φυλακές, εκεί που η μετάνοια γίνεται σύντροφος. Γεννιέται μέσα σε πλατείες, εκεί που το κρύο και η βροχή μάχονται με τις ζεστές καρδιές των αστέγων. Γεννιέται μέσα σε άνομους τόπους, εκεί που κάποια δάκρυα χαλούν το μακιγιάζ και τα βαμμένα χείλη ζητούν έλεος.

Ο Χριστός δεν διστάζει να έρθει οπουδήποτε, δεν φοβάται μην επηρεαστεί από κάτι,διότι ο Χριστός δεν αλλάζει... η παρουσία Του όμως αλλάζει τα πάντα. Κάνει Φως την νύκτα, κάνει Ουρανό το χώμα, κάνει Βασιλεία την φάτνη, κάνει θεανθρωπία την ανθρωπότητα.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr